Ч. 159 Второк 20 липня (1 серпня) 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	зр.	2·40
на пів року	„	1·20
на чверть року	„	—·60
місячно . .	„	—·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	зр.	5·40
на пів року	„	2·70
на чверть року	„	1·35
місячно . .	„	—·45

Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(З'їзд царя з цісарем Вільгельмом II. — Справа ген. Неґрія. — Анґлійці в Хіні).

Після звісток Pester Lloyd-a з'їзд німецкого цісаря з российским царем вже постановлений. То характеристичне, що до сего з'їзду не привязує ніхто великої якоїсь політичної ваги на будуче. З'їзд оправдують прості теперішні відносини, ніхто отже не підсуває єму якихсь значних цілий. Цар фактично показав ся вже кілька разів великим приятелем миру, так, що всі небезпечні справи европейскої політики усунені. З'їзд сей не може також нарушити приязних відносин між Францією і Росією, хотяй надії Французів, які они покладали на свій союз з царем, не сповнили ся.

У Франциї великого шуму наробила в послїдних днях справа ґенерала Неґріра, члена найвисшої військової ради і головного інспектора війск. Він розіслав до командантів корпусів приказ приготовляючий державний атентат у Франциї. „На случай, коли би правительство не рішило ся боронити чести армії против напастий ворогів армії, буду мусів ділати на власну руку“. В тім самім дусї мали деякі команданти корпусів видати розказ до офіцирів, щоби уважали на хвилю, коли ґенерали будуть мусїли ділати на власну руку. Коли відкрито ті приготованя до військового державного атентату, в політичних кругах Франциї, а ще більше на біржи, запанував страшний переполох. Цїла справа мусїла зробити вражінє, бо Неґріє, то личність троха поважнїйша, як якийсь там Дерулед. До найвисшої військової ради належить десять найстарших і найбільше заслужених ґенералів. Ранґою є Неґріє в тій раді другий з черги. Яко член найвисшої військової ради, мав на случай війни право до команди чотирих корпусів, отже цїлої армії і на маневрах в 1895 роцї звернув увагу такої військової поваги, якою є ґенерал Драґоміров. На случай війни з Німеччиною, мав вести всхідну армію. Коли відкрито приготованя до військового атентату, правительство заходило в голову, чи Неґріє ділав на власну руку, чи в порозуміню з прочими членами найвисшої ради військової. Поки що Неґріє одержав димісию — але чи не знайде наслїдника? Вже від року повтаряють ся недокладні вісти о заговорі армії против цивільних властий. Вже 8 жовтня 1898 р. були вісти з Парижа о відкритю військового атентату. Тогди ґенеральний штаб наміряв увязнити всїх членів радикального кабінету Брісона, взяти власть в руку і виконати державний атентат в користь ґенераліциї. З огляду на се, візване Деруледа до ґенерала Рожета: „Ґенерале, веди нас до елізейскої палати“ перестає бути таке паївне і дурне, як се з разу здавало ся. Все промовляє за тим, що то був зорґанізований заговор. Дерулед щоби заговору не зраджувати, брав перед судом всю вину на себе і доказував, що немав ніяких співвиновників, що ділав на власну руку і сам зорґанізував цїлу акцию.

Анґлія силою заняла Кавлюнґ в Хіні. Вправді хіньске правительство конвенцією з дня 9 червня с. р. відступило було Анґлійцям ту місцевість застерігаючи собі прави суду і деякі адміністрацийні права, але провінциональні хіньскі власти робили ріжні прикрости Анґлійцям, так що они силою вдерли ся 17 н. м. до Кавлюнґу а хіньским урядникам і полїциянтам велїли забирати ся.

Новинки.

Львів дня 31-го липня 1899.

— **Нові гроші.** Разом з новими банкнотами короновими мають бути вскорі випущені і срібні пятикоронівкі. Они будуть трохи більші як теперішні гульдени, а в приватнім обороті буде мусїв кождий приймати 250 корон, т. є. 50 штук нової монети.

— **Нові почти** будуть отворені з днем 1-го серпня: на Богданівцї під Львовом для Богданівки, Скнилова, Скнилівка, Сиґнівки і Білогорщи; в Кульпаркові під Львовом для Кульпаркова і в Рудї рожанецкій під Чесановом для Руди.

— **З руского театру.** Репертуар нашого театру на Городенку: ві второк 1-ого н. ст. серпня: „Не ходи Грицю на вечерниці“, народний образ в 5 актах зі співами і танцями; в четвер 3-ого серпня: „Чумаки“ комедия в 4 актах Карпенка-Карого; в суботу 5-ого серпня: „Ямрі“ оперета в 3 актах Целлера; в недїлю 6-ого серпня: „Нещасне кохане“ народний образ в 5 діях зі співами і танцями Л. Манька: ві второк 8-ого серпня: „Попихайло“, комедия в 5 діях І. Шуткевича; в четвер 10-ого серпня: „Наші переселенці“, народний образ драматичний в 5 діях (з польского: „Emigracya chłopska“, переклад И.

---

9)

Перелетна птиця.

(Оповідане з норвежского — Крістияна Ельстера).

(Конець).

VI.

Було в жовтни, може десять літ по тім, як перелетна птиця відвідала остров. Вечер був темний і з низько звисаючих хмар лив дощ. При кінци довгого, вузкого гірского озера задержав ся корабель, там де лежала пристань посеред долини, виставленої на продув вітрів. На берег висів подорожний і пішов до набережної хати. Єго перше питане було, чи можна дістати фіру. Але коли єму сказано, що буде мусів ждати що найменше три години, попросив господиню, аби дала єму яку комнату. Она засьвітила тонку лоеву сьвічку в мосяжнім ліхтари і пішла наперед него, ведучи єго до комнати призначеної для чужих. То була комната без печи, що служила за склад одежи, за комору на молоко і місце переховання для всього впрочім, що нїгде не дало ся сховати. В однім куті стояла бочівка в рибою. По середині на підлозї лежали напів готові точені деревляні чарки, побіч волової шкіри, козячих рогів і сухих ліскових жердок. На стінах висіла сьвяточна одіж домівників, а стіл був заставлений судинами з квасним молоком, маслом і всякими иншими артикулами поживи. Подорожний скрутив носом, а єго лице, що вже й так виглядало утомлено, скривило ся ще більше на вид того неладу. Оглянувши ще й ліжко, обернув ся він до жінки:

— Чи то одинока комната, яку маєте?

— Так, пане, одинока.

— То замовте менї фіру, але як найскорше.

Жінка параджувала ся з чоловіком, що між тим надійшов. Пошептавши хвилю, сказала подорожному, що як хоче, то може найти нічліг у інжиніра, бо він вже нераз приймав до себе подорожних. Подорожний вагував ся приймити предложене. Але коли єго впевнили, що інжинір кождого літа приймає гостий і що може надіяти ся на гостинний прийм, рішив ся піти там. Чоловік проводив єго, і за чверть години побачили сьвітло, що сияло з якогось невидимого дому.

Незнакомий задержав ся перед домом, між тим як єго товариш увійшов до середини, аби поговорити о справі з господарями. По хвили знов вийшов і сказав:

— „Всьо добре“.

Подорожний увійшов до сіний, аби здоймити з себе перемоклий плащ. Між тим отворили ся двері і з них виглянула женщина, котрої лиця не міг добре пізнати, бо була обернена до сьвітла плечима.

— Прошу близше — попросила.

Він нагле задержав ся і стояв зачудований, та дивив ся до ясно осьвітленої комнати. Голос видавсь єму такий знакомий, а вид, який єму представив ся в комнаті, не позволив ні на хвилю сумнївати ся, чиїм він гостем. Довкола великого стола, в однім куті комнати, сиділо четверо малих дівчат і хлопець, в віці від двох до вісьмох літ. Найстарша дівчина читала, друга шила, а троє молодших бавило ся. А від всіх тих малих голов аж ясніло, а у всіх тих лицях було щось такого, що викликало в души подорожного образ, котрий з літами трохи приблід: остров з сумним болоньєм, з мохом зарослими доріжками і чорними торфовищами, ліхтарню морску, білий домок, мушлями вителену стежку, а довкола того всього сталево полискуюче море. В тій хвили рад би був опинити ся о лких сто миль звідси.

Стояча в дверех женщина дивувала ся, що гість стоїть і вагує ся увійти, тому нахилила ся і глядїла в пітьму.

Тепер вийшов з сусідної комнати високий мужчина з темною бородою і чужинець зараз пізнав інжиніра.

Він здоймив плащ і увійшов. Жінка випустила з рук клямку і почервоніла.

Мидловского, музика В. Матюка); в суботу 12-ого серпня „Малка Шварценкопф", комедия в 5 актах Снежко-Запольской в перекладі Т. Ґембицкого; в неділю 13-ого серпня: „Верховинці", народний образ в 9 відслонах І. Корженьовского.

— Пригоди у Львові. Івана Кобилянського, 6-літного сина зарібника у Львові при Зеленій улици укусив кінь в голову і страшно покалічив. — Вчера по полудни прийшло до ставу в Клепарові під Львовом пятьох робітників купати ся. Один з них не уміючий плавати, дістав ся на глубину і утопив ся. — Обкрадено склеп Балабана при ул. Ґалицкій в ночи з суботи на неділю. Злодії забрали готівку з підручної каси і ріжні товари. — В суботу вечером упала в зелізничих варстатах велика груда зеліза на голову слюсаря Романа Черехи і страшне розбила єму голову. — Селянина зпід Львова Николая Семишина побив сусід колом так страшно, що треба его було відвезти до шпиталю.

— Устні іспити зрілости розпічнуть ся: А) в ґімназиях краківских поправки: в ґімназиї сьв. Анни 18, а сьв. Яцка 19 вересня, цілі і поправки в третій ґімназиї краківскій 20 вересня, поправки і цілі в львівскій ґімназиї рускій дня 19, в німецкій 13, в четвертій в І-ім відділі поправки 15, в четвертій в II ім відділі цілі 18 вересня; Б) в школі реальній краківскій дня 19, а в львівскій 25 вересня. — Абітурієнти, що мають складати поправки у Львові, мусять зголосити ся в дирекциях дотичних ґімназий найдальше до дня 3 вересня.

— Виділ руского товариства педаґоґічного оповіщує: З днем 1 вересня 1899 засновує Виділ руского Товариства педаґоґічного виховавчий інститут для дівчат у Львові. Позаяк від числа зголошень залежить розмір, в якім се заведене вийде в жите, проте речинець до внесеня подань о приняте визначує ся до 10 н. ст. серпня с. р. — До інститута принимати ся будуть діти членів руского Товариства педаґоґічного. До подання долучити треба: 1) метрику хрещеня; 2) сьвідоцтво шкільне з послідного курсу; 3) декларацию що-до місячної оплати, котра виносить 20 зр. (місячно); 4) 1 зр. на видатки кореспонденцийні; 5) хто не є членом тов., — а 1 зр. на вписове і вкладку; 6) 3 зр. річно на прибори наукові і зужите меблів. Інститут посилає дівчата поки-що до школи публичної, а дає своїм вихованцям: 1) мешкане, харч, опал, сьвітло, пране і послугу; 2) доставляє їм, о скілько на се дозволять фонди, книжок і приборів шкільних; 3) управляє їх вихованем, старає ся о добре домашне і товариске веденє; 4) улекшує науку шкільну і наглядає єї під доглядом домашних учительок; 5) доставляє їм нагоду придбати иньших відомостий теоретичних і практичних. (Учениці мають привезти з собою слідуючу ґардеробу: сорочок 6, кафтанаків білих 6, панчіх 6 пар, майток 6, простирал 6, пошевок 3, ручників 4, хусток до носа 12, фартушків 6, спідничок білих 4, гальок 2, черевиків 2 пари, одіж верхну зимову і літну, сінник 180 цм. довгий а 80 цм. широкий, ковдру, коцик і подушку. За науку нових язиків не платить ся нічого, за науку на фортепяні по 5 зр. місячно, а за науку танців по 6 зр. річно). Подання о приняте належить вносити на руки директорки економічної інституту Вп. пані Ґерміни Шухевичевої, ул. Собіщини ч. 7.

— Чого може наробити удар грому. Як звістно били громи в послідних днях страшно майже у всіх сторонах Европи, але мабуть найстрашнійший в своїх наслідках був удар грому у всхідних Піринеях, про котрий так доносять з Перпіняну (Perpignan — місто в полудневій Франциї, столиця департаменту Всхідних Піринеїв): На зубічах гір Карліт пасла ся череда овець, зложена із 450 штук, коли наразъ захопила єї страшна туча з градом. Сполошені звірята збили ся в купу коло колиби, до котрої поховали ся чабани. Нараз страшно луснуло і грім вдарив в череду та вбив відразу 203 овець а других більше а менше тяжко попарив або пошиб. Від того удару згинуло і кілька коров, але чабанам в колибі не стало ся нічого.

— Відозва виділу „Руского товариства педаґоґічного. „В чиїх руках керма виховання молодежи, того будучність". Сю гадку поклали всї народи просьвічені основою своїх змагань, котрих метою є забезпечити собі повагу і пошанованє посеред людскої суспільности, сю правду підносять они виписану на народній хоругві в гору, щоби загріти і одушевити серце до завзятої оборони свого найдорожшого права, на котрім росте їх будучність, коли появять ся хоч би найменша хмарка, що могла би закрити їх ясний народний горизонт. На сторожи сих основних народних інтересів стоїть всюди Товариство педаґоґічне, а до підмоги єму повинен бути готовим цілий нарід. Виділ руского Товариства педаґоґічного, перенятий повною сьвідомостию своїх обовязків і щирою готовостию праці для загального добра, хотячи совістно сповняти повірене єму діло, отворив, як вже відомо, першу руску дівочу школу для дівчат, а тепер, знаючи також, як то тяжко приходить не раз руским родичам найти у Львові відповідне мешкане для своїх доньок, приступив до отвореня в вересни сего року дівочого інститута. В тій цїли вибрав по мысли статута комітет, до котрого належать: Вп. Едвард Харкевич, дир. гім. яко голова; Вп. п. Ґерміна Шухевичева, яко директорка економічна; Вп. п. Мария Лісецка, яко директорка наукова; Вп. о. сов. Гузар Евгений, яко сьвященик; Вп. п. др. Софія Морачевска, яко лікар; Вп. др. Стефан Федак, яко дорадник правний, і Вп. п. Юлія Танчаковска, яко настоятелька інституту. Тому осьмілюємо ся відозвати до Вас Вп. Родимці з вірою в велику вагу народної ідеї, котру заступати нам поручено, се є оборони наших найбільших скарбів — нашої мови, історії, наших прадідних звичаїв, словом нашого народного духа на поли шкільництва — і в імени тої ідеї надіємо, що не відкажете нам Вашої помочи через придбане вихованиць до дівочого інститута. (Покликуючись на оповіщене що-до близших условий приняття, просимо подання надсилати до 10-ого н. ст. серпня 1899, на руки Вп. п. Ґерміни Шухевичевої, директорки економічної інституту, ул. Собіщина, ч. 7). — Від виділу руского Товариства педаґоґічного у Львові.

— Грім ударив в Борщеві підчас сильної бурі в двірску стайню, котра в одній хвили стояла в огни. Від стодоли займили ся двірскі будинки і погоріли разом з 50 сягами дров. Шкода обчислена на 10.000 зр.

— Бійка краківских академиків з муринами. В парку в Кракові вже від довшого часу пересиджує мурыньска каравана Шілюків. Імпресаріо єї при одній нагоді висказав ся дуже зневажливо о Поляках. Академики взяли собі до серця тую зневагу і зажадали від імпресарія, щоби відкликав свої слова на письмі. Але що імпресаріо не хотів відкликати, а ще й жіночка его вмішала ся до бесіди, і то так, що академики зачали відгрожуватись їй, тогди мурини, на знак свого імпресария, кинули ся на студентів і счинила ся бійка, котрій аж полиция зробила конець.

— Похорон без небіжчика. В Оденс в Данії мав бути похоронений вояк, що утопив ся. Виступив відділ войска, аби віддати послідну честь, домовину вставлено на караван і похід рушив. Коли вже були недалеко кладовища, надбіг післанець з донесенєм, що певне взято инше тіло, бо вояк той находить ся ще в кістници. Цілий похід вернув ся назад до каплиці, де показало ся, що домовина була порожна. Служба забула вложити небіжчика до домовини.

— Як шах вибирає собі жінки. Недавно тому розійшла ся була з Персиї чутка, що перский шах Музаффер-ед-Дін нездужає, та що „король королів" дістав якоїсь хороби нервів. Ту чутку заперечили зараз репрезентанти шаха за границею; але ту справу підхопили американьскі ґазети, а одна Ню Йоркска часопись сказала навіть, що знає причини, ізза котрих шах дістав розстроєня нервів. Шах, бачите — каже згадана ґазета — має вісімсот жінок, отже так тим зажурив ся, як би їм дати відповідне удержане, що аж розхорував ся на нерви. Цікава річ, як шах вибирає собі ті жінки. Вибір єсть зовсїм такий, як після опису в „книзі Естери" був на дворі перского короля Ксеркееса. Ще й нині так само як тогди приводять шахови з нагоди его вступленя на престол а відтак і кождого слідуючого року найкрасші дівчата з цілої Персиї, а з тих

На єї лици показало ся насамперед зачудоване і змішане; але відтак з'явив ся на нїм вічливий і веселий усьміх.

— Чи не помиляю ся? Таж то пан Горст — крикнув інженір і подав гостеви руку.

Той поклонив ся та промовив кілька слів оправданя. Він не причував — а прийшов на порученє тутешних людий із стациї... Жалує, що клопоче непотрібно....

Інженір перебив єму. Щиро привитав гостя і вказував таку неудану радість з тої стрічи, що той скоро поборов своє заклопотане. Коли й Юлія по першім здивованю прийшла до себе, він цілком розтаяв і вскорі всї трое заняті були живою розмовою о тім важнім лїті, що звів їх тоді до купи.

Коли відтак Юлія на хвилю вийшла, почав Борґ говорити о своїм теперішнім уряді і своїй роботі. Він здавалось був відданий душею і тілом свому званю і виглядав як само щасте і здоровле.

Так, погадав подорожний, приглядаючи ся господареви, отсе правдивий Айнар Борґ, що тоді коли менї звірював ся, був під впливом фанатичних поглядів та сам себе мучив. Він згрубів і виглядав на кріпкого, сильного селюха.

Коли Юлія вернула, обступили єї діти. Чужинець бачив єї вже раз в такім окруженю і гадав тоді, що то найкрасший вид, який коли бачив.

О тім мусів гадати і то коштувало его немало, аби побороти прикре чувство, що трохи его не задавило. Она мало змінила ся. Малі зморщки, які видко було на єї лици, скоро їй щось неприємного лучило ся, і тепер не уступили. Але мала то саме хороше волосє, ті самі розумні очи і ті самі сьвіжі уста. Подивив ся на єї руки — були все ще темні на долонях.

Двері отворили ся і увійшов високий, тонкий старий чоловік з білим волосем. Боже, той ще жиє! — погадав колишний редактор. Так, він не милив ся, то був син „великого столїтя свободи". Єго хід був ще більше нерівний, як перед десятьми роками і як здавало ся не був він такий острий як тоді. Підійшов близше і поглянув допитливо на гостя.

— Не пізнаєте пана Горста, тату?

— Ги, ги, простіть, чоловік старіє ся. Дуже мене тішить, що вас бачу; ги, ги, справді дуже приємна несподіванка.

Старий не брав ніякої участи в розмові. Держав ся дітий і заєдно з ними бавив ся. Часом наближав ся до родичів і оповідав о якімсь дивнім відкритю, яке зробив на малім хлопци, що був его любимцем. „Щось незвичайного, ги, ги!" — говорив відтак і в тім случаю було его зачудоване рішучо щире.

Коли Айнар Борґ оженив ся, не мав наміру брати вітця до дому. Але Юлія була тому противна і радила хоч спробовати. Так опинив ся старий в їх домі. Велике поважане, яке капітан мав для „одинокої спосібної голови на острові" злагодило его злобу, а від коли прийшли діти, мав знов щось, чим міг займити ся. І дійстно дійшов до того, що міг жити, хоч не мав нікого, кому би затрував жите своїми докорами.

Зробило ся пізно і по вечери відвів Айнар гостя до его комнати. Той почав безупинно ходити. Згадав знов на острів і на малий дім, що був тепер вже в иньших руках. Того вечера довідав ся, що дозорець лїхтарні помер і одна з „малих дівчат" видала ся за пастора, в котрого домі і мати з другими дочками найшла пристановище. З острова побігли его гадки до великоміского мешканя. По кількалітній, не дуже вдовсляючій дипльоматичній діяльности, осів в столици. Бачив в дусі свої великолїпно устроєні комнати з вигідними кріслами, старинними столами, мягкими коврами, образами і марморними фіґурами; все о тім гадав, що там здавалось єму, немов би находив ся в якім маґазині, або в торговли образами. Дальше подумав о своїй жінці і товариских кругах. Она була дочкою купця. Знала як найточнїйше, що уважав великий сьвіт „хорошим, добрим і елеґантним" і она віддала би жите за то, аби лиш бути такою і всьо так устроїти, як того вимагав той великий сьвіт. „Тон" доброго товариства знала она лїпше як хто инший і майже з ґеніяльною певностию вгадувала наперед, що

вибирають що року 25. Коли би якийсь шах панував 50 літ, то мав би неменше лиш 1250 жінок. Дня 25-ого грудня кождого року взивають урядово родичів, котрі мають красні доньки, щоби они приготовили дівчата. Дня 25-ого січня відбуває ся опісля виборча парада. Очевидець тої церемонії так розповідає про ню: Два, три рази затрублять труби і тогди аж розпочинає ся властива церемонія. Довгий ряд прекрасних дівчат, таких, що аж годі надивити ся них, переходить в білих величаво украшених сукнях попри одушевлені маси народу. Сьпіваючи, виходять они на простору площу, де має рішати ся їх доля. Они, що правда, сьміють ся і розмавляють зі собою, але все-таки видко по них глубоке їх внутрішне зворушене. Три рази обходять они доокола тої площі а відтак на знак труби уставляють ся в довгім ряді. Тепер настає найважнійша хвиля церемонії. Знов відзивають ся труби і всі хилять ся аж до самої землі. Являє ся шах, „сонце сьвіта“, „король королів“. Тіла его майже не видко, бо одіж на нім так густо украшена дорогцінними каменями, що навіть материї, з якої одіж зроблена, не можна розпізнати. Ті дорогоцінні камені представляють величезну вартість. Він стає на хвильку а відтак іде поволи вздовж ряду дівчат. Двірский майстер церемоній бере кожду дівчину за руку і підводить до него. Монарх не відзиваючись ані словом приглядає ся дівчині єї лицю і ростови, кивне головою або покрутить нею і так дає знак, котра єму сподобала ся а котра ні. Попри послідну дівчину вертає шах назад з таким гордим спокоєм і повагою до палати, з яким вийшов з неї. Не видко по нім ні найменшого зворушеня, єму байдуже про все, підчас коли тих двайцять пять, що він їх собі вибрав, аж не знають що собі робити з радости, а ті, що остали ся, чують ся зневаженими і нещасливими на ціле житє“. — Але із сего оповіданя виходить, що хиба тих вісімсот жінок, котрі після американьскої ґазети тілько наробили журби шахови, що він аж занедужав, не всі суть законними его жінками, бо теперішний шах панує ледви два роки, отже мав би їх хиба лиш пятьдесять.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 31 липня. Wiener Ztg. оголосила відручне Цїсарске письмо, в котрім Цїсар складає желане міністрови війни ґен. Кріґгамерови з нагоди его 50-лїтного ювілею службового. Цїсар висказує єму подяку за услуги і надає дідичний титул барона.

Париж 31 липня. З Нансі доносять о арештованю якогось Франсоа, що мав бути шпігуном Німеччини.

Будапешт 31 липня. Вчера обходжено в цілій Угорщині з великим торжеством 50-ті роковини смерти мядарского поета Петефі'ого, що погиб 1849 р. в битві під Шесбурґом в Семигороді.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Ціна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодіж шкільна, але всі, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житеписи і погляду на літературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Академічна, ч. 8.

може викликати в товаристві похвалу, а що нагану. Всьому, що було по за тим товариством, погорджувала. Єї чоловік завдячував їй хорошо устроєні комнати, повози, добрі вина, делїкатні циґара і товариство, в котрім він майже на смерть нудив ся. В заміну за то вимагала она від него лиш одної одинокої річи, іменно, аби все був „бездоганний“ супротив великого сьвіта. І він був „бездоганний“. При великих обідах, які давав для гостий, мав лиш такі погляди, які мало товариство з великого сьвіта.

Правда, то удаване житє мало для него щось томлячого; але щось мусїв він жертвувати в нагороду за те, що був вільний від всякої роботи і всїх хлопотів житя. І він жертвував ся часами бездоганному але бездушному божеству того товариства, а за то міг собі устроїти житє, як хотів. Міг купувати книжки і образи, міг кождого року відбувати подорожі і держати здалека від себе всї невигоди. Крім того удержував живі зносини з писателями і артистами, приятелями і знакомими з часу своєї дневникарскої діяльности. З між тих приймала его жінка в своїх сальонах лиш таких, що вже зробили кариеру — любила лиш то, що було вже признане. Однако его приятелї часто сходили ся в менших кружках, де не було панї дому і тут було инше житє, ніж на золочених сальонах. При таких сходинах діставало ся порядно „доброму товариству“. Насьмішки і дотепи сипали ся як град і розмова перемінювала ся в веселу і живу забаву, що хоч на хвилю відганяла від того мешканя тай душний воздух, який нависе на нім.

Згодом розійшло ся і тих кількох приятелів; господар ставав чим раз більше поважний, а деколи то й добре сумував. Тоді пригадав собі на свій побут над морем; часто находила на него непоборима відраза до міста, навіть до себе самого. Він відвідував в таких часах найсамотнійші сторони краю і так приїхав також тепер в той дошками забитий кут. По несподіваній стрічи з давними знакомими з острова прийшли ті гадки з подвійною силою. Він почав дуже сумнївати ся о своїй науцї про щасте, після котрої устроїв своє житє. Чого він не довідав ся? Один з найбільших фантастів, якого бачив в житю, перемінив ся на здорового, роботящого, щасливого чоловіка, а він сам, що лиш раз в житю забавив ся в мрії — що з него стало ся?

* * *

Коли на другий день мешканцї дому повставали, перелетна птиця вже щезла.

Коли находив на него сум, знав він на то лиш один одинокий лїк — глядав нового окруженя, нових людий і нових сторін. Той лїк мав лиш одну хибу: кождий раз дїлав менше успішно.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

Зі Львова

посп.	особ.	
відходить		
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Сколього, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від 1/7 до 15/9 в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 30/9.
	3·20	„ Зимноводи від 7/5 до 10/9.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·50	„ Янова від 1/6 до 15/9 в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя з гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від 1/10 до 30/4 1900 включно
	8·35	„ „ „ 1/5 „ 31/5 і від 16/9 до 30/9.
	9·11	„ „ „ 1/6 „ 15/9 в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп.	особ.	
приходить		
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Сколього, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	7·58	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/8 до 10/9.
	8·30	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5.

За редакцию відповідає: **Адам Крехов(е)цкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569)